

притежавали такива въ по-голямъ брой, или да бѣхме имали поне всички познати до сега 6—7 грамоти (на Иоанъ Асѣя, Константина Асѣя, Иоанъ Александра 2, Иоанъ Шишмана 2, и Иоанъ Срацимира 1) въ *точни* репродукции. Едно сравнение на Шафариковитѣ Рамѣтку съ изданията на Срезневскій или Априлова ни убѣждава достатъчно, колко може да се довърва на точността на копията, ако не сѣ тѣ фотографични снимки.

Въ изслѣдвания отъ нашия родъ се изисква толкова по-голяма прѣдпазливостъ, въ установяването на основнитѣ именни форми, колкото е общепризнато, че нигдѣ произволнитѣ тълкувания не сѣ така на дневенъ редъ, като тъкмо въ областта на мѣстнитѣ имена. „Споредъ сегашната метода, съ малко добра воля могатъ да се обявятъ за славянски дору Мека и Медина“. (Миклошичъ, „Slav. Ortsnamen aus Appelativen“, Denkschr. XXI. S. A. p. 3). Подобно и Шафарикъ (Spisy, 2. 417): Славянскитѣ езикъ е толкова богатъ, щото каквато дума и да земишъ, еврейска било или мексиканска: „naposledy vždy nějaké slovanské zvuky vyputíš“. Обаче тия вѣрни бѣлѣжки се отнасятъ само къмъ извѣстно лекомислено етимологично фокусничество, каквото вирѣе за жалостъ тѣкъ тамъ и до днесъ, въпреки голѣмия напѣтъкъ на филологичната наука. (Ср. Ягичовата рецензия на извѣстния трудъ на Прусска „Růvod jmenе „Čech“, Прага 1885, въ Arch. f. slav. Phil X 218, вж. и оригиналнитѣ етимологии на Дунака, о. с., или смѣлитѣ догадки на Шембера „Zapadni slovane“ и пр.), а не и противъ самата метода, да се тълкуватъ имена съ помощта на една етимология, основана на строго научни фонетични закони. Самъ Миклошичъ ни дава най-добрия доказъ за това, като потвърждава съ собственния си примѣръ високата важностъ на етимологията въ нашата материя. Той е именно единъ отъ първитѣ, които туриха край на дилетантскитѣ играчки въ областта на слав. етимология и показаха, че влианието на звуковитѣ закони се проявява и въ приспособението на заетитѣ чужди лични и етнографски имена. Напримѣръ нѣмцитѣ прѣобразяватъ въ славянскитѣ топографски названия обикновено всѣко начално *b* въ *f* или *w* (по-послѣ), напр. brěg става Frög (Коринтия), brěznica — Friesniz и Wriesniz, bystrica — Feistritz и пр., и всѣко *s* въ *z*, напр. Suha — Zauchen, Sedlo — Zedl, Sopot, — Zoppothof и пр. Инакъ се измѣняватъ сѣщитѣ славянски имена споредъ звуковитѣ закони на мажарски езикъ, гдѣто голѣма роля играе принципътъ на вокалната хармония, напр. Blatno — Balaton, Bradno — Baradna, Brehy — Beregh, Brezna — Berezna и проч. Повече примѣри вж. у Миклош., „Ortsnamen aus Appel. 26, гдѣто сѣ показани и измѣненіята на слав. имена въ устата на италианеца, гърка (липса на *b*, *ш*, *ч*, тъмни звукове и пр.) на турчина (замѣстване на *и* на *а* и *и* на *а* и др.) и така нататъкъ. Класичнитѣ изслѣдвания на Томашека, на Микла, отчасти и Веске върху първобитнитѣ сношения на финитѣ съ славянитѣ почиватъ всички върху едно минуциозно съблюденіе на звуковитѣ закони на двѣтъ групи езици.

За жалостъ ние не притежаваме и до сега единъ цѣленъ трудъ, който да би ни показалъ всички характерни измѣненія, на които се под-